

ARHITEKTURNA ŠOLA J. PLEČNIKA: NAČRT II. ZA CERKEV SV. MAGDALENE
V MARIBORU.

IZ SAMOTE.

VLADIMIR PREMUR.

I.

Glejte, krmarji, brodarji, porodil se je dan iz mesa
in prišli so popotniki
in obesili so mu meglene sape na tilnik,
krvaveč v gorečem miru.
Ta mir je zavladal nad prepadi,
kjer je stal človek, ponosno strmeč
v sinjo brezdanjost.

Prikovali so mu roke in noge,
pripeljali so mu v požaru reko krvi,
vladarju brezdomja,
grozi črnih noči. —

Tedaj je priplavalo izza šumečih dreves v daljnem pogonu
neodrešeno hrepenenje kipečih misli in je vpilo:
»Dajte, povežite svoje duše na vozove brezdanjosti
in pojte čast gospodu brezdanjih trum, ki vas je rodil iz
obeljenih korenin svojega telesa v trpljenju!
Ali ne vidite, kako se seče skozi zamrzle, ledene
planjave, skozi rastoče gore in trepetajoče drevje prvo
in zadnje spoznanje?
Saj je zemlja žrtvenik, kakor skalno zidovje,
izroččen v vrtincih vetrovom; na njem gore v žgalnih
daritvah duše človeške —«

V sivi sinjini, na zarastlih grobovih
sem iskal razjeden spomenik davnih spominov,
pa sem našel le zeleno drevo,
ki je v svojih vrhovih hroplo poskočnico
živih in mrtvih v brezdanjem miru. —

Po horizontu so hitele sence črnih oblakov
in oko ni videlo, ko je trepetala duša ob zvokih neznanosti. —

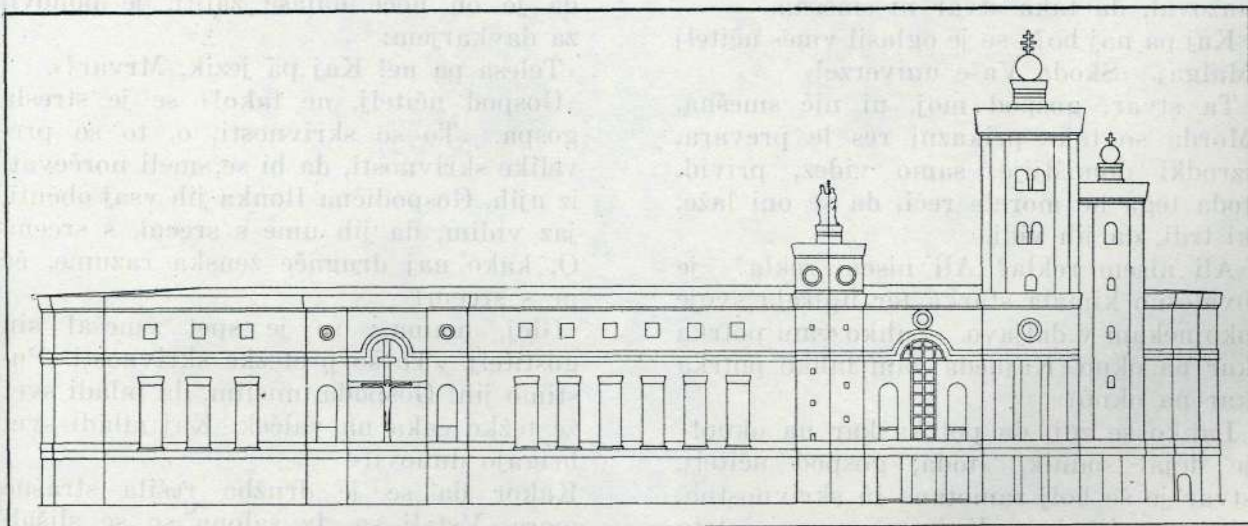
II.

Čujem odmev daljnih korakov —
zvenijo kakor blodne duše, kakor misli umirajočih. —

Glej, potihnili so viharji in za sivimi meglami je prišlo solnce —
rumeno listje plahuta v ozračju, v njem se skrivajo v daljo bežeče poti.
Jaz pa poslušam v duši krike in speve divjih in besnečih
mojih romarjev, ki so tudi gospodarji mojih misli, svečeniki
v mojih svetiščih.

Temna in mogočna se izteza roka, njena senca pada preko mest
do črnih gozdov. — Pa saj so te sanje na poljanah in skozi noč
grozno in upanja polno prihaja plamen. — Čuj pesem večernih
pevcev, ki pod oknom zemlje pojejo svoj spev v spremstvu viharjev,
ki niso kakor jokave mandoline.

Glej, silno in ponosno je vzrastlo iz moje samote, preplavilo je
svetovje — brezdomje — moje hrepenenje; in prinesem mu polno
perišče bleščečega solnca, v bisernih čašah blede mesečine!
Sam v sebi čujem brnenje množic, idočih po trdem tlaku, in vpijem
njim, potnikom daljnih poljan:
Pojdite! Lažnivi so bili in bodo vaši preroki, ki vam obetajo vtelešenje
vstajenja; vstajenje bo prišlo, a ne boste ga videli, ne boste ga slišali.
Vstalo bo sredi največje tišine, izkopalo grob. Pevci večerov vam
bodo peli v samoti, ki je moja samota, molitev srca trikrat
umrlemu spominu bodočih dni.

ARHITEKTURNA ŠOLA J. PLEČNIKA: NAČRT III. ZA CERKEV SV. MAGDALENE
V MARIBORU (ZUNANJŠČINA).